

1. Το γενικό αποτέλεσμα των Ευρωεκλογών στην Ευρώπη επιβεβαιώνει ότι η αποσύνθεση της ΕΕ βαθαίνει, η κρίση των Ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών μεγαλώνει. Συνεχίζεται η αποδυνάμωση των αστικών κομμάτων που κυριαρχούσαν για δεκαετίες (ή και για πάνω από έναν αιώνα), είτε των παραδοσιακών δεξιών είτε των μεταλλαγμένων σοσιαλδημοκρατικών. Ιδιαίτερα σε κάποιες μεγάλες και κρίσιμες χώρες καταβαραθρώνονται ή σημειώνουν ιστορικά

χαμηλά ποσοστά (π.χ. Γερμανία, Βρετανία). Η τεράστια κρίση αυτών των δυνάμεων δεν μπορεί να κρυφτεί από την προπαγάνδα της φιλοΕΕ ελίτ ότι η αναμενόμενη άνοδος των αντιδραστικών «ευρωσκεπτικιστών» (Λεπέν, Σαλβίνι, γερμανικό AfD κ.λπ.) δεν πήρε ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις. Το άμεσο αποτέλεσμα θα είναι ακόμα πιο έντονες και δαιδαλώδεις αντιπαραθέσεις στο εσωτερικό της ΕΕ, μέγιστο ως έκρηξη της πολιτικής και κυβερνητικής κρίσης σε πολλές χώρες. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, όσο κι αν κέρδισαν λίγο χρόνο (κυρίως λόγω των αδυναμιών του εργατικού κινήματος), βρίσκονται σε κενό προσανατολισμού με την ολοφάνερη κατάρρευση της στρατηγικής της «ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης». Το «ευρωσκεπτικιστικό» και ακροδεξιό ρεύμα δεν συνιστά καμία σοβαρή εναλλακτική (καθώς η κατάσταση είναι ριζικά διαφορετική από τον Μεσοπόλεμο) και ουσιαστικά αποτυπώνει τη βαθιά κρίση της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών στην Ευρώπη. Η κρίση τους και η κρίση της ΕΕ θα μεγαλώσει, θα οδηγηθεί σε νέους σπασμούς, ειδικά όσο η οικονομική κρίση επανέρχεται απειλητική και η Ευρώπη βρίσκεται στο επίκεντρό της, συμπιεζόμενη αόριστα από τον οικονομικό πόλεμο που έχει αρχίσει να σαρώνει τον πλανήτη με πρωταγωνίστριες τις ΗΠΑ και Κίνα.

Αυτή η πανευρωπαϊκή εικόνα δυστυχώς δεν αποτελεί έκπληξη. Καθώς απέναντι στη διαλυτική κρίση της ΕΕ και το βάθεμα της καπιταλιστικής κρίσης, η Αριστερά στην Ευρώπη είτε έχει πλήρως μεταλλαχτεί σε κυβερνητική και μνημονιακή (ΣΥΡΙΖΑ, Ποδέμος κ.λπ.) είτε παραδέρνει ξέπνοη σε «πλατιά» σχήματα (Μελανσόν κ.ά.), εγκαταλείποντας κάθε ταξική και επαναστατική/κομμουνιστική αναφορά, βυθιζόμενη σε αυταπάτες για ήπια διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης, αρνούμενη να μιλήσει για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, υποτασσόμενη εντέλει στα ιδεολογήματα του «ευρωπαϊσμού». Μόνο αποτέλεσμα αυτών των σχηματισμών και των αυταπατών που σπέρνουν είναι να επικρατούν αστικές δυνάμεις όλο και πιο ανοιχτά αντιδραστικές.

2. Η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ είναι τεράστια, τίποτα δεν δείχνει ότι μπορεί να αντιστραφεί – και

οδηγεί στην παράδοση της εξουσίας στη ΝΔ του Μητσοτάκη. Παρά την προπαγάνδα των αστικών επιτελείων και των ΜΜΕξαπάτησης, αυτή η ήττα δεν οφείλεται πρωτίστως στα προσωπικά χαρακτηριστικά του Τσίπρα, στην αθλιότητα και αλαζονεία του ίδιου και του επιτελείου του, στα διάφορα σκάνδαλα κ.λπ. Όλα αυτά, υπαρκτά και αποκρουστικά, είναι ουσιαστικά το αποτέλεσμα του τεράστιου, ιστορικών διαστάσεων εγκλήματος του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα ενάντια στον ελληνικό λαό. Δηλαδή ότι νομιμοποίησε -στο όνομα μιας «Αριστεράς»- τη χειρότερη μορφή της αστικής πολιτικής, είτε με τα Μνημόνια είτε τις πιο βρώμικες μεθόδους άσκησης της εξουσίας, τα πολιτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα κάθε λογής, που μετέτρεψαν και την πολιτική σκηνή σε τσίρκο. Και μάλιστα σε βαθμό πρωτοφανή, δίνοντας την σκυτάλη στη ΝΔ για να κάνει ακόμα χειρότερα. Το μεγαλύτερο πρόβλημα για τον ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα δεν είναι το 23-24 % που πήρε (ένα ποσοστό που άξιζε να είναι συντριπτικά μικρότερο). Αλλά ότι δεν έχει πολιτικές, κοινωνικές, οργανωτικές βάσεις για να αποτελέσει σε βάθος χρόνου έναν αξιοπρεπή δεύτερο πυλώνα της αστικής πολιτικής δίπλα στη ΝΔ - ή ακόμα και για μια απλή επιβίωσή του. Με την απώλεια της εξουσίας, η πτώση του θα πάρει πολύ μεγαλύτερες διαστάσεις.

3. Το αποτέλεσμα επιτρέπει στη ΝΔ του Μητσοτάκη να ανοίξει τον δρόμο προς την εξουσία. Εκτός από την επανασυσπείρωση μικροαστικών στρωμάτων που είχε χάσει, την άντληση ψήφων από κοινωνικά στρώματα που το 2015 είχαν οδηγήσει τον ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία (εργαζόμενοι, νέοι, συνταξιούχοι) και από την εξαύλωση των ΑΝΕΛ, Ποτάμι, Λεβέντη (φυσικά και από την Χρυσή Αυγή), μπορεί για τις βουλευτικές εκλογές να υπολογίζει και σε μια δεξαμενή ψήφων από τον εσμό των δεξιών-εθνικιστικών αντιδραστικών αποκομμάτων (Κρανιδιώτης, Τζήμερος κ.ά.). Κύριος υπεύθυνος γι' αυτό που επιχειρείται να παρουσιαστεί ως «δεξιά παλινόρθωση» (η πραγματικότητα απέχει απ' αυτό) είναι ο ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρας, που νεκρανάστησε τις «παλιές» μνημονιακές δυνάμεις.

4. Η «επιτυχία» του ΚΙΝΑΛ, μετά από τον τραγέλαφο της πολυδιάσπασής του, εξαντλείται στο ότι επιβιώνει σε επίπεδα πιθανής κυβερνητικής τσόντας και πολιτικής εφεδρείας του μνημονιακού καθεστώτος. Οι «μνημονιακοί μιας χρήσης» (ΑΝΕΛ, Ποτάμι, Λεβέντης) εξαερώθηκαν, όπως ήταν αναμενόμενο. Για ακόμα μια φορά, η πορεία αυτών των δυνάμεων (που πολλοί και στην Αριστερά έχουν επανειλημμένα δει ως απόδειξη κάποιας μεταφυσικής ικανότητα του αστικού πολιτικού σκηνικού να ανασυντίθεται διαρκώς), αποδεικνύει την κρίση της αστικής πολιτικής, την αδυναμία να ανανεωθεί σε σοβαρές βάσεις.

5. Στον ακροδεξικό και υπερεθνικιστικό χώρο, το «φρούτο» του τηλεπωλητή Βελόπουλου (ως βουλευτής του ΛΑΟΣ είχε στηρίξει την κυβέρνηση Παπαδήμου και μετά είχε μεταπηδήσει στη σαμαρική ΝΔ, πριν αποχωρήσει το 2015 για να φτιάξει την «Ελληνική

Λύση») είναι ένα ακόμα από τα αντιδραστικά μορφώματα που ξερνάει η κρίση του συστήματος, η πολιτική κρίση και η αντιδημοκρατική αναδίπλωση με όχημα τον εθνικισμό. Εμφανώς θα συμπληρώσει τις προσπάθειες των αστικών επιτελείων να δημιουργήσουν εφεδρείες για την επερχόμενη διακυβέρνηση της ΝΔ (και βέβαια να βαθύνουν αυτή την αντιδημοκρατική αναδίπλωση). Η μείωση της ΧΑ είναι θετική, ωστόσο χρειάζεται προσοχή. Βρισκόταν ήδη σε κάμψη, όχι εξαιτίας της δράσης του «δημοκρατικού τόξου» (όπως επιχειρούν να σερβίσουν τα ΜΜΕ), όσο κυρίως λόγω των αντιφασιστικών αγώνων που αποκάλυψαν το ρόλο της και «έκαψαν» τις προσπάθειες να σταθεροποιηθεί ως «σοβαρό» συμπλήρωμα της αστικής μνημονιακής διακυβέρνησης. Επίσης, ο κίνδυνος των φασιστών (που τρέφεται από την κρίση του συστήματος) δεν μπορεί ποτέ να σβήσει οριστικά με τις κάλπες, οι δημοκρατικές ελευθερίες δεν καταργούνται μόνο από τα τάγματα εφόδου αλλά πάνω απ' όλα από τις κρατικές συμμορίες. Που τώρα πλησιάζει η ώρα να πέσουν και επίσημα στα χέρια του Μητσοτάκη και των ακροδεξιών του, με τις κραυγές τους για «καταπολέμηση της ανομίας».

6. Οι σχηματισμοί του Βαρουφάκη και της Κωνσταντοπούλου, για τους οποίους επιχειρείται να γίνει ντόρος, δεν συνιστούν οτιδήποτε αξιόλογο, ιδιαίτερα από μια αριστερή σκοπιά και αναζήτηση. Είναι αστικοί σχηματισμοί, με απεύθυνση σχεδόν αποκλειστικά σε μικροαστούς, με αερολογίες αντί οποιουδήποτε σοβαρού προγράμματος (πολίτες, ευρωπαϊκός διεθνισμός κ.λπ.), καθαρά προσωποπαγείς. Ξεμυτίζουν μόνο πάνω στην αδυναμία μιας αξιόπιστης εναλλακτικής. Τα αστικά/μνημονιακά επιτελεία θα επιχειρήσουν να τους παρουσιάσουν (ίσως και να τους υπερπροβάλουν) ως κάτι «στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ», για να δυσφημίσουν ακόμα περισσότερο την υπόθεση μιας πραγματικής εναλλακτικής στα μάτια των μαζών. Θα ήταν πραγματικά κωμικοτραγικό αν τμήματα αριστερών δυνάμεων έψαχναν να βρουν οποιαδήποτε προοπτική σε σχέση με αυτούς τους σχηματισμούς.

7. Η πτώση του ΚΚΕ είναι ένα ισχυρό ράπισμα για την εντελώς ακατάλληλη και καταστροφική πολιτική του. Δεν κερδίζει τίποτα από την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ, αντίθετα χάνει σημαντικά, όσο κι αν προσπαθεί να το κρύψει με μια υποκριτική φρασεολογία για «συγκράτηση» και «συμπόρευση». Αυτές οι απώλειες υπογραμμίζονται ακόμα περισσότερο από το ότι επιστράτευσε τα πιο ομορτωτιστικά μέσα: συνθήματα πολλές φορές κενά (του τύπου «κάνε τη διαφορά» ή «περνάμε απέναντι» ή... ισχυρό ΚΚΕ για να μην είναι τρίτη η ΧΑ), τα γνωστά μισόλογα για την άμεση έξοδο από Ευρώ/ΕΕ, οι δηλώσεις στήριξης-υποταγής που πήρε από γυρολόγους της πολιτικής, το στοίβαγμα στα ψηφοδέλτια του αστικών ή εξαιρετικά αδύναμων πολιτικά προσώπων, το ανοιχτό φλερτ με συντηρητικά ή και αντιδραστικά αντανάκλαστικά που έχει γεννήσει η κρίση στις μάζες. Αποδεικνύεται ότι η πολιτική του (συκοφάντηση όλων των μεγάλων αγώνων και κινημάτων που δεν ελέγχει,

διάσπαση των κινητοποιήσεων, συνευθύνη για τη διαλυτική κρίση στο σκ, βρώμικες αντιδημοκρατικές μέθοδοι, στοίχιση με την αστική τάξη σε κρίσιμες στιγμές κ.λπ.) δεν περνάνε απαρατήρητες και δεν συγχωρούνται από τις μάζες. Βέβαια, για την ηγεσία του ΚΚΕ για ακόμα μια φορά «βρέχει»: φταίει ο νέος διπολισμός που εγκλωβίζει, ο λαός που... δεν κατάλαβε, δεν έβγαλε συμπεράσματα, είναι φοβισμένος και δεν κάνει το βήμα κ.ο.κ. – ή όποια άλλη μεταφυσική «ερμηνεία» για να διασωθεί το γόητρο του «αλάνθαστου» μηχανισμού του ΚΚΕ. Επίσης, αυτή η αποδοκιμασία του ΚΚΕ είναι και μια ισχυρή προειδοποίηση για όσους στην Αριστερά επέμεναν να φαντάζονται αγωνιστικά μέτωπα μαζί του, να το αθροίζουν αυθαίρετα στις «ταξικές δυνάμεις», να διαφοροποιούνται απ' αυτό μόνο επιλεκτικά.

8. Ο χώρος της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς έχει μια πολύ σημαντική πτώση (δεν ισχύει για το ΜΛ ΚΚΕ), που αποτυπώνει μερικώς τα μεγάλα πολιτικά προβλήματα αυτών των δυνάμεων. Η ΛΑΕ κατακρημνίζεται και κυρίως φτάνει σε πλήρες αδιέξοδο η «δημοκρατική και πατριωτική» φυσιογνωμία, οι εκλογικίστικες συμμαχίες που έχει διαμορφώσει. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χάνει πολλές χιλιάδες ψήφους (πάνω από 5.000 σε σχέση με τις Ευρωεκλογές του 2014, σχεδόν 10.000 σε σχέση με τις βουλευτικές του Σεπτεμβρίου 2015). Πράγμα που είναι μια εκδήλωση των ανταγωνισμών στο εσωτερικό της, οφείλεται στις πολιτικές και οργανωτικές αδυναμίες της – και δεν είναι δυνατόν να κρυφτεί με μια «ενότητα» μπροστά στις κάλπες, με αληγεμίες περί «ίδιου ποσοστού» (περίπου 0,64% έναντι 0,72% στις Ευρωεκλογές του 2014 και 0,85% στις βουλευτικές του Σεπτεμβρίου 2015) ή αναφορές στις αυτοδιοικητικές εκλογές.

9. Το αποτέλεσμα της ΟΚΔΕ είναι θετικό (4.791 ψήφοι, 0,09% – έναντι 3.045 (0,05%) στις Ευρωεκλογές του 2014 και 2.433 (0,04%) στις βουλευτικές του Σεπτεμβρίου 2015). Σε αντίθεση με την πτώση των κύριων ψηφοδελτίων στην Αριστερά, έχουμε μια γενική αύξηση των ψήφων μας και ιδιαίτερα σε κρίσιμες περιοχές (κυρίως της Αττικής και Θεσσαλονίκης, αλλά όχι μόνο). Η καμπάνια της ΟΚΔΕ έγινε με δύναμη και παλμό από όλο το δυναμικό της οργάνωσης. Πιστεύουμε ότι ανταποκριθήκαμε όσο το δυνατόν πιο ολοκληρωμένα και στις πολιτικές απαιτήσεις αυτής της εκλογικής μάχης, παρουσιάζοντας ανοιχτά όχι μόνο μια σαφή κομμουνιστική φυσιογνωμία αλλά και βασικά στοιχεία μια συγκροτημένης εργατικής-επαναστατικής πολιτικής, συνομιλώντας και συζητώντας με χιλιάδες εργαζόμενους και νέους, κάνοντας εκδηλώσεις και εξορμήσεις σε χώρους δουλειάς, γειτονιές, πόλεις, σχολές. Το αποτέλεσμα πιστεύουμε ότι είναι, σε κάποιο βαθμό, μια συνέχεια και αποτύπωση της συνολικής επέμβασής μας στο κίνημα και του αγώνος, μιας σταθερότητας και συνέπειας που έχουμε επιδείξει στις αναλύσεις και την πρακτική μας, πολλές φορές κόντρα στο ρεύμα. Ένα αποτέλεσμα ενθαρρυντικό για τη συνέχεια της πάλης

της οργάνωσής μας, που πιστεύουμε ότι έχει μια αίσθηση του μέτρου, των τιτάνιων καθηκόντων που βρίσκονται μπροστά σε όλους τους αγωνιστές για το ρίζωμα και την εξάπλωση της επαναστατικής πολιτικής, την οικοδόμηση μιας επαναστατικής δύναμης. Θα παλέψουμε με όλες τις δυνάμεις μας για να υπερασπίσουμε και να ενισχύσουμε αυτό το αποτέλεσμα και στις επερχόμενες εθνικές εκλογές, όπου η ΟΚΔΕ θα συμμετάσχει αυτόνομα, με υποψήφιους σε όλες τις περιφέρειες.

10. Τα αποτελέσματα των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών χαρακτηρίζονται από τις ίδιες γενικές τάσεις με τις ευρωεκλογές. Η ενίσχυση της ΝΔ είναι εμφανής. Το ίδιο και η καταρράκωση του ΣΥΡΙΖΑ, που σε πάρα πολλές περιπτώσεις δεν μπορούσε καν να εμφανιστεί με κάποιον «χρισμένο» υποψήφιο. Σχήματα της άκρας αριστεράς σημειώνουν σε αρκετούς δήμους καλά αποτελέσματα, αν και υπάρχουν πολλά προβλήματα, ανταγωνισμοί κ.λπ. και μάλλον μια κάμψη στα ψηφοδέλτια των περιφερειών. Η ΟΚΔΕ υποστήριξε τις δημοτικές κινήσεις της Εργατικής Αντεπίθεσης στους δήμους Γαλατσίου (Αττική) και Αμπελοκήπων-Μενεμένης (Θεσσαλονίκη), με τη δεύτερη να σημειώνει ένα πολύ καλό αποτέλεσμα και να εκλέγει έναν δημοτικό σύμβουλο.

11. Η «επόμενη μέρα» έχει ήδη ξεκινήσει και έχει πολλές δυσκολίες για το εργατικό κίνημα, τις δυνάμεις και τους αγωνιστές που αναφέρονται σ' αυτό. Η αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές θα προσπαθήσουν να εκμεταλλευτούν τη συγκυρία, για να εμφανίσουν τον Μητσοτάκη ως συντριπτικά κυρίαρχο και να μεγαλώσουν το χτύπημα του εργατικού κινήματος, να επιβάλλουν στους εργαζόμενους μια στρατηγική ήττα με σημαία τη «μείωση του κράτους», τη «συντριβή του λαϊκισμού», την «πάταξη της ανομίας», την αντιμετώπιση των «εθνικών κινδύνων». Ο κίνδυνος είναι υπαρκτός και δεν πρέπει να υποτιμηθεί, καθώς η ζημιά που έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ στο εργατικό-λαϊκό κίνημα και την Αριστερά είναι μεγάλη και βαθιά. Ωστόσο, δεν χρειάζεται καμία ηττοπάθεια. Πέρα από την εμφανή σύγχυση, απογοήτευση κ.λπ. που έχει δημιουργήσει η αθλιότητα του ΣΥΡΙΖΑ μέσα στις μάζες, απέχουμε σημαντικά από μια τέτοια συντριπτική ήττα των εργαζομένων, από μια παγιωμένη «συντηρητική στροφή», από τη μνημονιακή πειθάρχηση του ελληνικού λαού - και κατά συνέπεια από την σταθεροποίηση του αστικού πολιτικού σκηνικού. Μια επόμενη κυβέρνηση Μητσοτάκη, μετά από τους πρώτους αλαλαγμούς των αστικών επιτελείων και ΜΜΕ, σύντομα θα αναμετρηθεί με την τεράστια κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, απέναντι στην οποία δεν έχει -όπως και όλη η αστική τάξη- άλλη πολιτική από τα Μνημόνια, το δόγμα «Νόμος και Τάξη», τον πατριδοκάπηλο εθνικισμό, τον ρατσισμό, την τυχοδιωκτική πολεμοκάπηλη πρόσδεση σε ΗΠΑ-NATO. Παρά την αντιδημοκρατική αναδίπλωση και την αντιδραστική μετατόπιση της δημόσιας ζωής (κύριος υπεύθυνος που το επέτρεψε και έθρεψε είναι ο ΣΥΡΙΖΑ), οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα αναζητούν μια ανακούφιση από την

μαρτυρική κατάσταση που βιώνουν, όχι τις ακόμα μεγαλύτερες δόσεις μνημονιακού κανιβαλισμού που εκπροσωπεί ο Μητσοτάκης. Η αστική πολιτική βρίσκεται ακόμα σε μεγάλη κρίση, ο «διπολισμός» που εμφανίζουν τα ΜΜΕ (και θαμπώνει πολλούς στην Αριστερά για κάποια καπιταλιστική «κανονικότητα») είναι σαθρός. Είναι μάλλον απίθανο ότι αυτή η κατάσταση θα κλείσει ή θα γιατρευτεί με τον Μητσοτάκη, καθώς η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού χειροτερεύει και η αστική τάξη δεν έχει κανένα εναλλακτικό πρόγραμμα και προσανατολισμό από την αρπακτική μνημονιακή διαχείριση.

12. Όλα θα κριθούν στους δρόμους και στους αγώνες, που αυτή τη φορά πρέπει να κάνουμε το παν για να τους ξεκολλήσουμε από το άσχημο αδιέξοδο του κατακερματισμού και των αυταπατών, από όποια πλευρά κι αν προέρχονται αυτά. Τώρα πια γίνεται σαφές: οι Μητσοτάκηδες δεν σταματάνε με ψέματα, αθλιότητες, ελεημοσύνες και «προοδευτικές» αυταπάτες τύπου Τσίπρα για «μικρότερο κακό», με φοβισμένα, συντηρητικά, σταλινικά «αποκούμπια» όπως του ΚΚΕ. Αλλά με την Ενότητα μέσα στους Αγώνες, με Αγώνα Παντού για την Ενότητα, παραμερίζοντας κάθε διασπαστική, συμβιβαστική ή αναποτελεσματική πολιτική. Η ΟΚΔΕ θα δώσει όλες τις δυνάμεις της για αυτή την ενότητα και οργάνωση των αγώνων, για την ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, με ενωτικό πνεύμα και πολιτική, στο πλευρό όλων των εργαζομένων, αγωνιστών και αριστερών δυνάμεων που συνεχίζουν παρά τις δυσκολίες να υπερασπίζονται βασικά στοιχεία μιας ταξικής πολιτικής και ανεξαρτησίας.